

ΑΣΥΓΝΟΜΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΤΟΥ ΕΞΠΡΕΣ ΠΑΡΙΣΙ-ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

Η πιο περιεργη περιπέτεια του αστυνομικού Ραούλ Λασσέρ. Η μυστηριώδεις κλοπές του εξπρές Παρίσι—Στρασβούργο. Οι άκρατοι λωποδύτες. Ένα άλλοτε ανδρομένο. Η πρώτη απ ταχάρου. Η ανκακλύφης

αστυνομός Ραούλ Λασσέρ, ένα βράδυ, στά γραφεία της Γενικής Ασφαλείας, μού διηγήθηκε το ακόλουθο συναρταστικό έπεσόδο της ζωής του, που λίγο έλειψε νά τον κάνει νά παρατηρή από την αστυνομία :

«Τό επίγγελλμα τό αστυνομικού, άρχισε νά μού λέη, μ' ένα στεναγμό, δέν έχει μόνον ένα σωρό κανόνες, άλλα και πλήθος άπογορευτικών ... Κινηγιάς μιά ύπόθεση δύο και τρείς έδοδαίς, κ' άξαίρνα βιέτες τών κακωπό ό νά ξεφυγί από τά χέρια σου και νά σέ χοροιδώή. Έτσι γελοιοποιεία στά μάτια τών συναδέλφων σου κ' άν δέν κατορθώεις νά τών συλλάβης, ό προϊοτιόμενος σου διατάζει πιά νά σου αναθέσι άλλη ύπόθεση, κ' άς είσαι ένας από τούς πό χαλούς αστυνομικούς. Άκουσε, λοιπόν, τί μού συνέβη, έδώ και λίγο καιρό, με δύο άπο τούς πιο έπικίνδυνους λωποδύτες τών τραινών.

Μιά μέρα με φώναξε ό δεινθντής μου και μού ειπε : —Λασσέρ, είσαι ένα από τά καλύτερα λαγονικά της Ασφαλείας, γι' αυτό θά σου αναθέσι την ακόλουθη δουλειά : Στο εξπρές Παρίσι—Στρασβούργο σημειώνονται καθημερινός ένα πλήθος κλοπών. Οι τωμοί λωποδύτες παίρνουν τά πορτοφύλια τών έπιβατών και τις άποσκενές τους, κ' έπειτα εξαφανίζονται, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος. Φροντίσει λοιπόν νά ξεκαθαρίσεις αυτή την ύπόθεση...

Τήν άλλη μέρα πήρα κώλια τό εξπρές, βέβαιος ότι θά κατορθώνα νά πιάσω τις χειροπέδες στους έπιτηδευσις λωποδύτες τού τραινού. —Ός τήν ώρα τού γεύματος, έσοβα βόλτες συνεχός στους διαδρόμους και παρατηρούσα προσεχτικά τά πρόσωπα τών έπιβατών, με τήν έλπίδα μήπως ανακαλύψω μεταξύ τών κακιά λαήρη γνομοία της αστυνομίας... Έπειτα, πήγα και κάρθρα στό βαγώνό-ρεστοιράν και κατά τήν ώρα τού φαγητού, πρόσεξα κωός από τούς έπιβίτες θά σκωνάταν πού γρήγορα από τό τραπέζι του. Μά κ' από τά δύο βαγόνια, που άποτελούσαν τό έστιατόριο τού τραινού, κανείς δέν σηκώθηκε πού γρήγορα. Όλοι σκεδόν ό έπιβάτες πέρασαν τήν ίδια ώρα στό σαλόνι, γά νά συζητήσουν, κ' έγώ ήμεινα με τήν φωνία μου. —Ός εκείνη δίως τήν στιγμή δέν είχε σιμεί καμιά κλοπή.

—Ό λωποδύτης, σκέφθηκα, φαίνεται ότι εργαζεται διαν έχει κέρη. —Τους ανέβαλε γι' αύρο νά ληστήρη τούς έπιβάτες... Δέν είχα προητάει δίως ν' άποτελειώσω τή σκέψη μου, όταν άκουσα έναν κήρο, πού περνούσε από μπροστά μου, νά λέη στή γωνία του : —Τού έλεφαν, τού δυστυχημένου, τις άποσκενές του, τήν ώρα που προγεμιάτεις...

Τινάχτηκα άμέσως από τή θέση μου και πλησίασα τόν έπιβάτη.

—Έκλεφαν κανένα ; τον ρώτησα περίεργός.

—Μάλστα, κήρο. Στο τρίτο βαγόνι μετά τού ρεστοιράν, μού άπάντησε άδιάφορος. —Έτρεξα γρήγορα στό βαγόνι πού μού υπέδειξε. Ένας χοντρός άθροπος, κατακόκκινος από τό θυμό του, μάλλον μ' έναν έπάλληλο τού σιδηροδρόμου, ένώ πολλοί ταξιδάτες είχαν συγκεντρωθή μπροστά στην πόρτα και παρακολούθησαν τή συζήτηση. Δίλωσα τήν ταυτότητά μου κ' άρχισα ν' άνακρίνω τόν χοντρό κήρο. Ήταν ένας πλώσιος βουίχτινος από τό Κόμμα.

—Αυτή ή ύπόθεση είνε πολύ άπλή, μού ειπε ό βουίχτινος. Τήν ώρα που βρισκόμουν στό βαγώνό-ρεστοιράν, μού έκλεφαν τις άποσκενές μου...

Μά κομφή κ' όμορφη κενία, χωρίς έγώ νά τήν ρωτήσω, άνακατέβηκε στή συζήτησή μας και μού εξήγησε :

—Αυτό είνε πάλι περιεργό ! Έγώ καθόμουν σ' αυτή τή θέση και δέν βγήκα καθόλου από τό βαγόνι. Πώς έκλεψε ό λωποδύτης τις άποσκενές τού κηρίου, χωρίς νά τόν αντίληψθ ;

—Έορξία ένα βλέμμα περίεργό στή μυστηριώδη εκείνη νέα. Δέν φανόταν καθόλου ταραγμένη και θά έλε-

γε κανείς ότι διασέδαζε με τή στενοχώριά μου. Στήν άρχή σκέφθηκα ότι ίσως ήταν μέλος της συμμορίας κ' ότι παρέμεινε στό τραινό γιά νά άνασχολή τούς έπιβάτες κ' έτσι νά κερδίσει χρόνο ό αντροφοί της. Τίποτα όμως δέν πρόδνε ότι ήταν μιά ύποπτη γυναίκα. Τήν άφησα λοιπόν ελευθερά νά κατέβη στό Νανού κ' έξακολούθησα ν' άνακρίνω τόν βουίχτινο. Εκείνη δίως τή στιγμή ακούστησαν φωνές από τό βάθος τού διαδρόμου. Άλλοι τρείς έπιβάτες έχόντουσαν νά μού παρακονεθούν ότι τούς είχαν κλέψη !... Τού ένός τού είχαν πάρει τό πορτοφύλι, τήν ώρα που διάβαζε τήν έφημερίδα του. Τού άλλου τού είχαν πάρει τό χρυσό ρολόγι του και τού τρίτου τού είχαν πάρει επίσης τις άποσκενές του.

Σε λίγα λεπτά τής ώρας είχαν σημειωθή τέσσερες κώλιες κλοπές !... Συνοδευόμενος από τούς έπαλληλους τού σιδηροδρόμου, άρχισα ν' άνακρίνω δίως τούς έπιβάτες και νά ελέγχο τά διαβατήριά τους. Όλοι όμως είχαν κανονικά διαβατήρια. Ποιός ήταν λοιπόν ό λωποδύτης ;... Σαφινικά θυμήθηκα ότι στό Νανού είχε κατέβη μαζί με τήν κομφή κενία κ' ό βουίχτινος, έξακολούθοντας νά μαλλώνη με τούς έπαλληλους τού σιδηροδρόμου. Τί σημασία τώρα μπορούσε νάχη αυτή ή λεπτομέρεια ; Ασφαώς καμιά... Γι' αυτό γύρισα άπογοητευμένος στό Παρίσι. Καταλάβαινα ότι είχα γελοιοποιηθή. Παρομοιάσθηκα λοιπόν στόν δεινθντή μου, τού άνέμερα τις νέες κλοπές που είχαν γίνει κ' έπειτα τόν παρακάλεσα νά δεχθή τήν παραίτησή μου.

—Έκείνος χαμογέλασε με καλοσύνη κ' έπειτα μού ειπε : —Καλά, καλά, έλα αύριο τό πρωί στό γραφείο μου νά τά ξεανατομέμε... Τώρα πήγαμε νά ξεκοραστής...

Πέρασα μιά νύχτα άγώνιας. Δέν μπορούσα καθόλου νά κοιμηθώ. Σκεπτόμουν τό άσχημο παιχνίδι πού μού είχαν παίξει ό λωποδύτες τού τραινού. Τέλος απέφασα νά συνεχίσω τις έρευνές μου και νά τούς συλλάβω.

Τό δεύτερο ταξείδι μου στάθηκε πού τυχερός. —Υστερ' από ένα τέταρτο από τήν ώρα που ξεκίνησε τό τραινό, καθώς περνούσα από ένα κοπέπ κοντά στό κωπιστήρι, άκουσα έναν άνθροπο νά γελιά δυνατά. Γύρω στα πούρτά τά εκεί τό κεφάλι κ' είδα κατάληκτος ότι αυτός ό έπιβάτης ήταν μόνος κ' ότι γελούσε σάν τρελλός ! Μόλις είδη τήν έκκλησί μου, μού εξήγησε :

—Πρό δάιγου ήμουν μάτρες μάζ πολλή πρωτότητα σκηής. Ένα ζεύγος νεαρός συζύγων ταξίδευαν μαζί μου, στό ίδιο κωπέπ, από τό Παρίσι. Έδώ και λίγη ώρα όμως άρχισαν νά μαλλώνουν και τέλος χωρίστηκαν κ' ό ένας πήγε στή μιά άκρη τού τραινού κ' ό άλλος στήν άλλη. Άπό τή βία τους όμως ξεέχσαν ένα περιεργό ραδεφώνου. Δέν νομίζετε ότι ποτέ νά τούς βρούμε και νά τούς τό δώσουμε ;

Στάθηκε όστόσο αδύνατο ν' ανακαλύψουμε τή γυναίκα. Βρήκαμε μόνό τό σιζύγό της, θυμαμένο άκόνη, νά κώβεται από διαμέρισμα ένός ήλικιωμένου κηρίου, που κοιμόταν, και νά χτυπά νευρικά τά δάκτυλά του στό τζάκι. Αυτή ή συζυγική σκηή δέν είχε κανένα ένδραφένος γά μένα. Άποκαρμήθηκα λοιπόν, άπαγοημένος με τή σκέψη ότι θά έπρεπε νά μιν άγήσω τούς λωποδύτες νά μού ξεαναεξέφυγουν. Στόν πρώτο έλεγχο τών εισιτηρίων, ό έλεγκτής τού τραινού ήθελε νά με βοη ταραχίμενος.

—Έγινε πάλι μιά κλοπή, μού ειπε. Έκλεφαν τις άποσκενές ένός ήλικιωμένου κηρίου !...

Τό θέμα ήταν ό άνθροπος που είχα δη νά κοιμητά μακαρίως στό διαμέρισμα πού είχε κατατήρησει ό θυμαμένος σιζύγος. Τό τραινό πλησίαζε στό Νανού. Έτρεξα τότε νά συναντήσω τό παραδοσο ένεινο άνδρόφονο, μά βρήκα πάλι μόνό τόν άνδρα, αυτή όμως τή φορά σ' ένα άλλο διαμέρισμα, όπου ήταν ζαλιωμένη μιά κενία. Εχε καθίσει σέ μιά γωνία και διάβαζε τήν έφημερίδα του.

—Πολύ περίεργος έπιβάτης !... σκέφθηκα.

Και χωρίς νά γίνω αντίληπτός, μπήκα στό διπλανό διαμέρισμα. Πέρισσαν άκόνη πέντε λεπτά τής ώρας. Σαφινικά άκουσα τό παραλεύρωσ τζάκι νά κατεβαίη κ' είδα κατάληκτος ένα άνδρικό χέρι νά ρί-

Είχε καθίσει σέ μιά γωνιά και διάβαζε τήν έφημερίδα του...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

—Ο κύριος θαρώνας έφυνε ταξείδι.
 —Ταξείδι άναφυχής;
 —Δέν φαντάζομαι: 'Ο κύριος έφυγε...μαζύ με την κυρία!...
 ***
 —Γιατί δέν τό πουλάς αυτό τό σκυλί, άφοϋ σ' ένοχλει τόσο πολύ;
 —Τό κρατώ για λόγους...πολιτικής. 'Η γυναίκα μου τό συ-
 γαίνεται.

***
 Στόν κινηματογράφο.
 —Τί θαμάσιος ήθσοίσις!
 —Υπέροχος! Καί έξερεις; 'Η γυναίκα που άγκαλιάζει με τέ-
 τοιο πάθος, με τέτοια έκφρασι, εινε πραγματικά ή σύζυγος του!
 —Μά τότε αυτός δέν εινε μονάχα μεγάλος καλλιτέχνης, εινε
 καί...ήρωας!...

***
 "Ενας έακουστός γκακατζής έπισκέπτεται έναν φίλο του ζω-
 γράφο στο άτελιε του. 'Επαίνει την τέχνη του φίλου του, αλλά
 δέν μπορεί να κόψη την άνανάκριση του για τό μοντελο που
 χρησιμοποίησε σε κάποιο πίνακα του:

—Πώς μπορείς, θρέ άδελφέ, καί ζωγραφίζεις τόσο κακομοϋ-
 τουσινε γυναίκες; λείε στο ζωγράφο.
 'Ο ζωγράφος γελά:
 —Μά, αυτή εινε ή άδελφή μου, άπαντά
 'Ο έπισκέπτης καταλαβαίνει την γκάσα
 του καί θέλοντας να διορθώση κάτω τό λά-
 θος του, λέει:
 —'Εγεις δίκηνο. Έπρεπε να τό καταλάβω...
 μοιάζετε τόσο πολύ!...

***
 —Πώς σοϋ φαίνεται ή γυναίκα μου, Δέν
 εινε άξιολόγρητη;
 —Καί που να την γνώριζες πρό εικοσι έ-
 τών!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΝ ΞΥΠΝΗΣΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΝ ΞΥΠΝΗΣΗ

Κάποια νύχτα, ενώ ο κ. Δεσάντ, νόθος
 γυιός του στρατάρχου Βασσομπιέρ, κυμώ-
 ταν, ξύπνησε άπ' τόν κρότο ενός πυροβολι-
 σμού καί κατατρομαγμένος ρώτησε τόν θα-
 λαμηπόλο του:
 —Τί τρέχει; Τί τρέχει;
 —Τίποτε, κύριε! τοϋ άποκρύθηκε ο ύπη-
 ρέτης. Είδα κάποιον ποινικό καί τόν σκότω-
 σε έπειδή φοδήθηκα μήπως ράς ξυπνήσει!

χρη στίς άπέναντι γραμμές μιά βαλίτσα, έπειτα μιάν άλλη, καί ένα μαν-
 τώλο... "Εβγάλα αμείως τό πιστόλι μου καί μ' ένα ξεφωνητό χαράς,
 πήδησα στο διαμέρισμα της κυρίας. Βρήθηκα τότε μπροστά στον πα-
 ράξενο σύζυγο, ο οποίος με κιντούσε σαν χαϊνένος. "Όστε αυτός λοιπόν
 ήταν ο τρομερός λαποδίτης των τραίνων; 'Η γυναίκα του άσφαλός
 θα ήταν ή συνένοχός του. Του πέρασα γρήγορα τις χειροπέδες, τόν πα-
 ρέδωσα σ' έναν υπάλληλο καί 'ετραξα μ' έναν έλεγχτή του τραίνου σε
 όλα τα διαμερίσματα, καί ν' ανακαλύφω τη σατανική γυναίκα. Καθό-
 ταν στο σάλο, δίπλα σ' έναν λθάνσιο έμπορο. "Ηταν ή κυρία του τραί-
 νου Παρίς.—Στρασοβόργο! 'Ασφαλός θα κίταζε να βοή την εικαι-
 ρία για να τού πάρη τό πορτοφόλι του. Την άφησα λοιπόν να παραγυ-
 ρωτηθή τό σγέδιό της. Μά όταν θέλησε να φύγη, την πλησίασα καί
 την συνέλαβα. "Ετσι οι δύο τρομερώτεροι λαποδίτες των τραίνων έπε-
 σαν, έπιτέλους, στα χέρια μου. "Ηταν ο Ρουλέο Κολέξ καί ή Μαροζέ
 Ντρούα, που ήταν γνωστή τόν Παρισινό υπόκοσμο με τ' όνομα «Πι-
 τή». Από τις άνακρισεις κατόπιν άπεδείχθη ότι αυτό τό ζεύγος των κα-
 κωκόων ήρήμοζε σ' όλα τα τραίνα τό σκόλο του μαλωμένου άνδρογύ-
 νου, για να δικαιολογηται ο χωρισμός τους μεταξύ των έπιβατών.
 "Επειτα, έμπαναν στα διάφορα διαμερίσματα, διάλεγαν τα θιμιά
 τους, καί όταν τό τραίνο πλησίαζε στον πρώτο σταθμό, πετούσαν τις
 άποσκευές των ταξιδιωτών από τα παράθυρα των βαγονών. "Υστερα
 κατέβαναν από τό τραίνο καί μάζευαν με τ' άτονόλητο ενός σωφρέ,
 που ήταν συνενοχός τους, όλα τα κλαμαία τους...
 Μά τί τά θέλεις, φίλε μου... Ατή ή περιπέτεια παρ' όλίγο να μου
 στοιχίση τί θέσι μου, γιατί τό είχα πάρει ζήτημα
 φιλοτιμίας καί έπρεπε ή να συλλάβω τους λαποδί-
 τες του έξπρές ή να παραιτηθώ από την άστυνο-
 μία!...

Κι' ο Ραούλ Λασοέρ έξέπασε σ' ένα ήχηρό γέ-
 λιο, γεμάτο Ικανοποίησι. Σάν καλός άστυναμικός
 που ήταν, είχε γελάσει τελευταίος καί σ' αυτή την
 έγγληματική ήπόθεσι.
 ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Αρελής εινε ή κοπέλλα εκείνη, που δέν καταβαίνει μερικά πρά-
 γματα, τα άποια, ώστόσο, έχει από πολύν καιρό πρίν μαντέψει.
 Νο ο ρ ι α κ

Ποτέ δέν γεργάνε ή γυναίκες!... Μ ι σ ε λ έ

'Ο έρωτας εινε ή αιθέριος ή βορβορόδης! Μέσος έρως δέν ύπαρχει
 στον έρωτα. Π ώ λ 'Α δ ά μ

'Ερσσον ο γάμος εινε καθαρήθριο, πρέπει να τόν σεβόμειθα, όταν έ-
 μως κατανηθείς κόλασις, πρέπει να τόν διαλύομει. Έ ρ α σ μ ο ρ

Δέν εινε έννοια κανέναν άνδρα, ο οποίος να φέρθηκε καλά στη γυ-
 ναίκα του. Δ ι ϋ Σ ο μ ε ρ ύ

Οι έρωτευμένοι ποτέ δέν φανερώνουν ο ένας στον άλλον τα έλαττώ-
 ματά τους, αλλά οι παντρευμένοι τα δείχνουν σιχνότατα μεταξύ τους.
 Κυ ρ ι α Σ τ ά ε λ

Δέν εινε βέβαιο άν αγαποϋν ή γυναίκες ή οι άνδρες περισσότερο,
 εινε όμως σίγουρο ότι ή γυναίκες αγαποϋν πιο άμοιρα άπ' τους άνδρες.
 Δ ι ϋ Λ α β α λ έ

'Ο άνδρας όσο περισσότερο αγαπά, τόσο λιγώτερο τό λέει, ενώ ή
 γυναίκα όσο λιγώτερο αγαπάει, τόσο περισσότερο
 μιλάει για τόν έρωτά της. Β. Ο ύ γ κ ω

'Ο έρωτας εινε ένα μεγάλο παιδί, τό οποίο έχει
 για κοιλίες του τις γυναίκες. Α. Μ υ σ σ έ

Καί τώρα, που είμαι γέρος καί άνήμπορος, σής
 βεβαώ, παιδιά μου, πός άν ο θάνατος ήρξει άκόμη
 μερικά σταγόνες ήθονής καί ευτυχίας για τη μελα-
 χολική αιτή κοιλιά, που λέγεται γή, αυτό όφρεια-
 ται στον έρωτα καί σε κανένα άλλον! Β ο ύ ρ ν ϋ

"Ενα ώραίο, γλυκό καί χαρούμενο γυναικείο πρό-
 σωπο ήταν πάντα, σ' όλη μου τη ζωή, εκείνο που
 μοδιδνε τη δύναμη να υπερηθώ όλα τα ήπιόδια, που
 παρουσαζόντουσαν μπροστά μου. Έ δ ι σ σ ω ν

Κάποτε, κάποιος κίρως, που έπρόκειτο να παν-
 τρευθί, έλεγε: «Αθήο παντρεύομαι. Δέν προσκαλώ
 κανέναν στο γάμο, γιατί δέν εινε εύχάριστο σε κα-
 νένα να βλέπη τόν άλλο να πίνετα!...»
 Π i ε ρ Β ο λ φ

Τό να παντρευθής από έρωτα εινε τό ίδιο με τό
 να κανονίση τη ζωή σου με την ιδέα πός πάντα
 εινε καλοκαίρι. Β ε μ π ε ρ

'Ο ήμενας εινε ένα μεγάλο σακί, μέσα στο οποίο βρίσκονται 99
 έχθρες καί ένα χέλι!... Ζ α λ ο υ

Δέν ύπάρχει πιο μεγάλο κακό στον άνθρωπο, από τό να έρωτευθί
 στα γεράματά του. 'Α λ. Δ ο υ μ α ϋ

'Ο άτακτένος στον έρωτα δέν μπορεί να βοή σε τίποτε παρηγοιά.
 Μ ο ν τ σ κ ι ε

'Ο θιμός των έρωτευμένων διαρκεί όσο καί ή άνοξείατη μητέρα.
 Ζ ώ ρ ϋ Π ε ρ κ ο λ

'Αλλοίμονο! 'Αλλοίμονο!... Τί μεγάλο κακό που εινε οι έρωτες των
 ανθρώπων!... Β. Ο ύ γ κ ω

Μεγάλο κακό εινε ο έρωτας, μα άλλοιμονο σ' εκείνον που θα κα-
 τρωθώση να τόν άποτύχη!... Λ ε π τ i

'Η μόνη παρηγοριά στον άνθρωπο της δράσεως εινε ή άγκαλιά μιάς
 άμορφης γυναίκας. Τ ο ρ κ. Τ ά σ σ ο ϋ

Καλύτερο εινε τό να θάψης μιά γυναίκα, παρά να την παντρευθής.
 Μ π. Σ δ ο υ ν

Προτιμώτερο εινε να συζηή μ' ένα λιοντάρι, παρά να παντρευθής.
 έστω καί την καλύτερη γυναίκα του κόσμου.
 Ν τ ' Α ν ν ο υ ν τ σ ι ο

'Η γυναίκα δέν ξερει τίποτ' άλλο από εκείνο που
 θέλει!... Π ό λ

'Η έναρτη γυναίκα εινε τό τριόν του σπ.τ.θ.
 Δ ο υ μ α ϋ

